

tet og derfor ogsaa gjendrevet saaledes, som
 om jeg troede, at det blot kom an paa at for-
 hindre en Tilstand af Selvraadighed og paa
 at haandhave de bestaaende Love, og at der
 derfor intet Kirkeraad behøvedes. Det er langt-
 fra min Mening; men idet jeg i det Hele ikke
 anseer det for at være det rette Dieblif til at
 skabe et Kirkeraad og forsaavidt — som jeg
 siden skal bemærke — en Kirkeforsatning, har
 jeg blot bemærket, at jeg for den Tid, der
 saaledes endnu hengik, inden man fik en For-
 satning, havde en Trost, en Beroligelse, som
 jeg trængte til, at der ikke i denne Mellemtid
 vil opstaae et Anarchi. Det er mig ligesaa
 magtpaaliggende, som f. Ex. den ærede 2den
 Landstingsmand for 10de Kreds (Lehmann).
 Det er altsaa ikke derfor, at jeg sætter hele
 Sagen i Vero; men det er en Betragtning,
 ifølge hvilken jeg i nogen Tid kan finde mig
 i, at den af andre Grunde sættes i Vero.
 Det andet Punkt, jeg skal berøre, staaer i en
 vis Forbindelse med dette. Ligesom jeg troer,
 at Fleerheden ikke ganske rigtigt har opfattet,
 hvad der for mig er Hovedpunktet med
 Hensyn til min Lyst til at opsætte Sagen,
 troer jeg ikke, at den har udtrykt sig ganske
 helbig om, hvad der er Grunden til, at Sa-
 gen efter dens Mening strax maa antages.
 Der er sagt Sp. 332, at der ikke længer fore-
 ligger et Bestemmelighedsspørgsmaal, men et
 Principspørgsmaal, Valget mellem et Landes-
 mods og et Kirkeordsorgan o. s. v., der er
 antydet, at den væsentligste Grund til i denne
 Sektion at fremkomme med denne Sag er at
 forebygge, at noget andet mindre Rigtigt skal
 danne sig og staaes fast. Men det anseer jeg
 for at være en utilstrækkelig Grund til at ind-
 lade sig paa en vanskelig Lovgivningsgjens-

naar der ellers er Betænkellighed ved i dette
 Dieblif at tage fat derpaa. Jeg troer ikke,
 at en saa vigtig Lov bør fremkomme som en
 Protest, saa at det skulde være dens væsent-
 lige Dypgave, med mindre der er den allerførste
 Fare for, at ellers Alt vil være tabt, og der
 ikke er nogen anden Form at protestere under
 end den at give en Lov. Men jeg troer, at
 Hovedsagen er at faae Noget, der virkelig i
 Fremtiden kan være Kirken og Folket til Baade;
 og det er derom, Spørgsmaalet dreier sig; det
 er derom ogsaa, at min Tvivl bevæger sig,
 om dette er muligt i nærværende Dieblif. For-
 saavidt en Protest findes nødvendigt, troer jeg,
 at selve Forhandlingen her vil være tilstrække-
 lig til en Advarsel; den vil være tilstrækkelig
 til, at der ikke vindes nogenformelt Hævd
 ligeoverfor Rigsdagen, for hvad man troer,
 at der ikke bør gjøres. Det er blot de to
 Punkter, jeg foreløbig idag vil berøre; det er
 sandt, at mine Indvendinger mod Lovforslaget
 baade i dets første Form, hvori de vare langt
 flere og langt større, men ogsaa i den Form,
 hvort det nu foreligger, ere Betimelighedshen-
 syn; men jeg troer, at disse Betimelighedshen-
 syn ikke have Lidet at betyde; dog derom skal
 jeg udtale mig ved næste Behandling. Jeg
 vil idag kun sige med Hensyn til de Virringer,
 der faldt fra min ærede Sidemand, Uvalgetes
 Ordfører, at naar det gjentagne Gange er
 udfaldt at den høitærede Kultusminister, at der
 er en Trang til et Organ for Kirken, saa er
 det Noget, der oftere finder Sted, at en til-
 stedeværende berettiget Trang bliver utilfreds-
 stillet en Tidlang, og dert maa man finde sig,
 saalange væsentlige Hindringer modsatte sig
 Ens Ønsker i saa Henseende.